

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Český rozhlas**, se sídlem Vinohradská 12, Praha, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 8 Af 38/2018-397,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 8 Af 38/2018-397, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno celkem 24 rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 10. 2018. Těmito odvolacími rozhodnutími stěžovatel změnil jednak 12 rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 (dále jen „správce daně“) – dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období leden až prosinec 2009, jednak 12 rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) – dodatečných platebních výměrů na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2010. Dodatečné platební výměry ve výsledku stěžovatel změnil takto:

- r. 2009, ve zdaňovacích obdobích leden až červenec dodatečně vyměřil žalobci DPH v součtu ve výši: +33 972 621 Kč, plus penále (6 794 522 Kč), a ve zdaňovacích

obdobích srpen až prosinec mu naopak dodatečně vyměřil snížení DPH v součtu ve výši: - 35 715 002 Kč.

- r. 2010, ve zdaňovacích obdobích leden až květen a listopad dodatečně vyměřil žalobci DPH v součtu ve výši +24 853 058 Kč, plus penále (4 970 610 Kč), a ve zdaňovacích obdobích červen až říjen a prosinec mu naopak dodatečně vyměřil snížení DPH v součtu ve výši: -24 853 060 Kč.

[2] Dlužno dodat, že změně dodatečných platebních výměrů předcházelo podání dodatečných daňových přiznání, v nichž žalobce snížil původně vykázaná uskutečňovaná plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně o hodnotu rozhlasových poplatků a provedl opravu vypořádání odpočtu; tím došlo ke změně jeho daňových povinností v celkové částce: - 106 285 195 Kč (r. 2009), resp. -92 511 548 Kč (r. 2010). To správce daně neakceptoval. Dospěl k závěru, že rozhlasové poplatky jsou zdrojem používaným k plnění veřejných služeb rozhlasového vysílání; tyto služby jsou tak poskytovány za úplatu, jsou předmětem DPH a jsou od daně osvobozeny. Správce daně proto vydal dodatečné platební výměry, v nichž žalobci dodatečně nárokovaný odpočet nepřiznal a změnu jeho daňových povinností vyčíslil v částce 0 Kč. Totéž k odvolání žalobce potvrdil i stěžovatel, avšak jeho rozhodnutí byla zrušena a věc vrácena zpět k dalšímu řízení – viz rozsudky městského soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 6 Af 52/2011-124, a ze dne 22. 11. 2017, č. j. 3 Af 30/2014-96.

[3] Oba zmíněné rozsudky odkázaly na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ze dne 22. 6. 2016, *Český rozhlas*, C-11/15, podle něhož činnost veřejnoprávního vysílání není poskytováním služeb za protiplnění, tj. úplatu, ve formě rozhlasových poplatků. Proto je potřeba vycházet z toho, že se nejedná o ekonomickou činnost, která by podléhala za běžných okolností DPH, jak v návaznosti na závěry SDEU judikoval Nejvyšší správní soud (NSS) v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 124/2014-178, č. 3506/2017 Sb. NSS – v dané situaci sice nárok na odpočet daně vzniknout může, ale jen v rozsahu odpovídajícím použití přijatých plnění v rámci ekonomické činnosti (nikoli činnosti, která je vykonávána při poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání). V dalším řízení však žalobce setrval na tom, že mu přísluší plný nárok na odpočet, a pro případ jeho snížení odkázal na metodu výpočtu poměrného koeficientu, který je v zákoně č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), s účinností od 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto metodu neaplikoval, vysvětlil, že je nutné vycházet z hmotněprávní úpravy účinné pro šetřená zdaňovací období, načež žalobcem uplatněný nárok na odpočet poměrně snížil – a to pomocí údajů deklarovaných žalobcem v jeho výroční zprávě o hospodaření za rok 2009, resp. 2010; srov. rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 10. 2018, jimiž změnil dodatečné platební výměry.

2. Rozhodnutí městského soudu

[4] Všech 24 rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 10. 2018 žalobce napadl u městského soudu žalobou, v níž vyličil skutkový a procesní stav věci, vč. sporných otázek, které se týkaly: (i) činnosti žalobce spočívající v provozování rozhlasového vysílání, (ii) povahy úplaty za zahraniční vysílání, (iii) způsobu (metody) stanovení nároku žalobce na odpočet daně a (iv) penále a úroků z prodlení.

2.1. *První (zrušující) rozsudek městského soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 8 Af 38/2018-336*

pokračování

[5] Městský soud shledal žalobu částečně důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 11. 5. 2022, č. j. 8 Af 38/2018-336, rozhodnutí stěžovatele v souladu s § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění městský soud vysvětlil, proč neshledal důvodné žalobní body ad (i) a (iv); naopak důvodné městský soud shledal další dva žalobní body.

[6] [Ad (ii)] Ve vztahu k zahraničnímu vysílání, které žalobce považoval za ekonomickou činnost, vyšel městský soud z obsahu Smlouvy o zajištění a provozování rozhlasového vysílání Českého rozhlasu do zahraničí, kterou uzavřel v roce 2000 žalobce s Ministerstvem zahraničních věcí (MZV). Smlouva upravovala podmínky zahraničního vysílání, vč. vzájemného vymezení práv a povinností. V odůvodnění odvolacích rozhodnutí však stěžovatel obsah smlouvy upozadil; ze správního spisu nevyplývá, že by si stěžovatel smlouvu obstaral a podrobil ji bližší analýze, čímž zatížil svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[7] [Ad (iii)] Co se týče způsobu (metody) stanovení nároku na odpočet daně v poměrné výši, připomněl městský soud, že žalobce poměrnou výši nároku na odpočet neprokázal. Proto stěžovatel zohlednil veřejně dostupné údaje o hospodářské činnosti žalobce – konkrétně výroční zprávy za rok 2009 a 2010 a v nich deklarované výnosy. Nicméně věcně se stěžovatel nevypořádal s možností použít jinou metodu upravenou v § 75 odst. 1 ZDPH s účinností od 1. 7. 2017, a tím též zatížil napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností. Právě na tuto metodu totiž žalobce odkazoval a skutečnost, že v rozhodné době ji zákon neobsahoval, nebyla podle názoru městského soudu překážkou k jejímu použití. Tento (druhý) zrušovací důvod ovšem Nejvyšší správní soud odmítl, když na základě kasační stížnosti stěžovatele zrušující rozsudek městského soudu č. j. 8 Af 38/2018-336 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení – viz blíže rozsudek ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 Afs 184/2022-40, v jehož odůvodnění NSS v bodě [37] shrnul, že *„druhý zrušovací důvod [ad (iii)] napadeného rozsudku městského soudu nemůže obstát – odporuje relevantní a setrvalé judikatuře (nejen) kasačního soudu, z níž vyplývá, že žalobou napadená odvolací rozhodnutí stěžovatele ve vztahu ke způsobu (metodě) poměrného snížení nároku na odpočet daně jsou přezkoumatelná; jasně a srozumitelně vysvětlují využití tzv. výnosové metody s tím, že metodu žalobce odkazujícího na v dané době neúčinnou novelu ZDPH (provedenou zákonem č. 170/2017 Sb.) použít nelze. Nelze vycházet z budoucí změny ZDPH, nýbrž z hmotněprávní úpravy účinné pro zdaňovací období roku 2009 a 2010.“*

2.2. Druhý (zrušující) rozsudek městského soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 8 Af 38/2018-397

[8] V dalším řízení městský soud nařídil jednání a posléze vyhlásil rozsudek ze dne 20. 12. 2023, č. j. 8 Af 38/2018-397, kterým rozhodnutí stěžovatele opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud přezkoumal rozhodnutí stěžovatele a vypořádal veškeré žalobní body, vč. bodu zpochybňujícího způsob (metodu) snížení nároku na odpočet daně [ad (iii)]. Poté, co městský soud ocitoval několik bodů z odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40, jehož právním názorem je vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), přitom v bodě 86. odůvodnění svého rozsudku konstatoval: *„Třetí žalobní námitka je důvodná v tom smyslu, že žalovaný nepostupoval správně, pokud při stanovení daně použil*

metodu vycházející z nové právní úpravy. Bylo věcí žalobce, aby tvrdil a prokázal, v jakém poměru bylo konkrétní přijaté plnění použito v rámci jeho ekonomické činnosti. Napadená rozhodnutí nemohou proto obstát a musí být zrušena i z uvedeného důvodu.“ Dále městský soud v poučení uvedl, že proti jeho rozhodnutí není kasační stížnost přípustná, přičemž poukázal na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[9] Stěžovatel podal kasační stížnost, neboť je toho názoru, že podmínka přípustnosti uvedená právě v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je splněna – městský soud se totiž neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Třebaže městský soud některé nosné závěry zrušujícího rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40 ocitoval, nepochopitelně se od nich odchýlil, když opětovně shledal důvodným žalobní bod týkající se metody stanovení nároku na odpočet, a proto napadená rozhodnutí zrušil i z tohoto důvodu; viz blíže bod 86. odůvodnění rozsudku. V něm městský soud navíc chybně uvedl, že žalovaný (stěžovatel) nepostupoval správně, pokud při stanovení daně použil metodu vycházející z nové právní úpravy. Jak vyplývá ze spisového materiálu a ostatně také z posledně uvedeného rozsudku NSS, stěžovatel tuto metodu nepoužil, naopak ji odmítá s odkazem na nemožnost její aplikace, protože nelze vycházet z budoucí změny ZDPH. Pokud by se městský soud řídil závazným právním názorem NSS, musel námitky vztahující se k žalobnímu bodu ad (iii) shledat nedůvodnými.

[10] Stejně jako v prvním zrušujícím rozsudku shledal městský soud důvodným i žalobní bod ad (ii) a napadená rozhodnutí zrušil rovněž proto, že je stěžovatel v otázce povahy zahraničního vysílání zatížil vadou nepřekoumatelnosti. Tento závěr stěžovatel akceptoval, vyjádřil však přesvědčení, že městský soud pochybil, pokud zrušil všech 24 rozhodnutí. Stěžovatel poukázal na povahu platby ze strany MZV, jakož i obsah Smlouvy o zajištění a provozování rozhlasového vysílání do zahraničí, dle níž dochází k vyúčtování čtvrtletně, tudíž se daná vada fakticky dotýkala 8 zdaňovacích období (v každém roce vždy duben, srpen, říjen a prosinec). Městský soud měl tedy svým rozsudkem zrušit jen ta rozhodnutí, kterých se zahraniční vysílání týká; v ostatních 16 případech měl žalobu zamítnout. Závěrem stěžovatel upozornil, že v případě zrušení všech rozhodnutí by nemohl napravit vytýkané nedostatky, neboť s ohledem na judikaturní vývoj (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021-64, č. 4543/2024 Sb. NSS) došlo k uplynutí objektivní lhůty pro stanovení daně.

[11] Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobce k namítanému rozporu s právním názorem NSS v zásadě nic nosného neuvedl, poukázal toliko na to, že k vydání zrušujícího rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40 nemělo dojít – stěžovatel tehdy napadl jen jeden ze dvou zrušovacích důvodů rozsudku městského soudu, a proto měl NSS kasační stížnost zamítnout; to se nestalo a žalobce napadl jeho rozsudek ústavní stížností. V této souvislosti žalobce navrhl, aby NSS přerušil řízení. Pokud jde o kasační stížnost samotnou, navrhl žalobce její odmítnutí, resp. zamítnutí a pro případ, že by soud přisvědčil první kasační námitce, navrhl zrušení napadeného rozsudku, jakož i jemu předcházejících správních rozhodnutí. K zahraničnímu vysílání a s ním se pojící

pokračování

argumentaci žalobce poznamenal, že ji stěžovatel neuplatnil v předchozím řízení, a jedná se tak o nepřipustnou námitku, k níž navíc nelze přihlížet. Poukázal též na to, že nepřezkoumatelný závěr se zde promítl do všech zdaňovacích období a také odlišné posouzení zahraničního vysílání by mělo vliv na výroky všech 24 rozhodnutí.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Městský soud vydal napadený rozsudek poté, co byl Nejvyšším správním soudem zrušen jeho předchozí rozsudek č. j. 8 Af 38/2018-336, a to na základě kasační stížnosti stěžovatele. Nyní stěžovatel v opakované kasační stížnosti namítá, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 5 Afs 184/2022-40. V takovém případě není možné považovat kasační stížnost za nepřipustnou s odkazem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; smyslem tohoto ustanovení je zajistit, aby se NSS nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to za situace, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[15] Jde o výjimku z obecné nepřipustnosti opakované kasační stížnosti, v níž se promítá závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu pro krajský, resp. městský soud; srov. § 110 odst. 4 s. ř. s., který právě v kombinaci s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zavazuje právním názorem krajský soud, ale má důležité důsledky též pro NSS samotný. *„Jednou vysloveným právním názorem je vázán nejen krajský soud, ale také NSS, rozhoduje-li za jinak nezměněných skutkových poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Obě normy odráží finalitu rozhodnutí NSS“* (viz KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1026 s.).

[16] Uvedené potvrzuje rovněž relevantní judikatura týkající se tzv. kasační závaznosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (tj. závaznosti jím vysloveného právního názoru pro další postup krajského soudu nebo správních orgánů v dané konkrétní věci): *„Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Tím je zaručen i požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Patří-li tyto zásady předpokládající stejné rozhodování soudu v obdobných případech k základním atributům právního státu a jsou-li naplněním zásady spravedlivého procesu, pak tím spíše musí být respektovány při opakovaném rozhodování v téže věci za situace, kdy je rozhodováno za stejných poměrů jako při předchozím rozhodnutí“*; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, podle něhož o překonání kasačně závazného právního názoru přítom

nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (§ 17 s. ř. s.). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní excés (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod [33]).

[17] V daném případě je tedy stěžovatelova opakovaná kasační stížnost přípustná, přičemž výtky žalobce ohledně předchozího rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40 jsou bezpředmětné, stejně jako jeho návrh na přerušování řízení kvůli podané ústavní stížnosti. Řízení o ústavní stížnosti žalobce proti uvedenému rozsudku NSS již bylo skončeno, a sice usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 4. 2024, sp. zn. IV ÚS 3249/23, o odmítnutí ústavní stížnosti jako nepřípustného návrhu.

[18] Nejvyšší správní soud ve svém předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 5 Afs 184/2022-40 jasně a srozumitelně shrnul, že druhý zrušovací důvod [ad (iii)] rozsudku městského soudu č. j. 8 Afs 38/2018-336 nemůže obstát – srov. shora citovaný bod [37] odůvodnění rozsudku č. j. 5 Afs 184/2022-40; prakticky totéž pak NSS zopakoval v závěru uvedeného rozsudku, kde konstatoval: „*V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To znamená, že na základě podané žaloby znovu přezkoumá napadené odvolací rozhodnutí stěžovatele a vypořádá veškeré žalobní body, včetně bodu zpochybňujícího způsob (metodu) snížení nároku na odpočet daně [ad (iii)], který nemůže obstát, jak bylo podrobně vysvětleno shora v souvislosti s relevantní judikaturou*“ (bod [43]).

[19] Tímto závěrem se městský soud zjevně neřídil, neboť znovu shledal důvodným nejen žalobní bod ad (ii), ale i žalobní bod ad (iii) – to je v evidentním rozporu s předchozím závazným právním názorem vysloveným v rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40, z jehož odůvodnění paradoxně městský soud ocitoval některé relevantní pasáže (mj. i odkazovaný bod [37]), načež rozhodl zcela opačně a v rozporu s nimi. Tento těžko pochopitelný lapsus městského soudu nemůže vést k jinému než následujícímu závěru.

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, a pokud platí tzv. kasační závaznost, nemohl rozhodnout jinak, než že žalobní bod ad (iii) je nedůvodný (nikoli důvodný). V tomto směru lze plně souhlasit se stěžovatelem a jeho kasační argumentací založené právě na kasační závaznosti předchozího rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40. Nutno přitom doplnit, že kasační závaznost není absolutní, nicméně žádný z důvodů pro její prolomení NSS neshledal, ani nebyl tvrzen – ve vztahu k metodě stanovení nároku žalobce na odpočet daně nedošlo k žádné změně skutkových či právních poměrů ani k podstatné změně judikatury, kterou by byl městský soud či Nejvyšší správní soud povinen akceptovat v novém rozhodnutí; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, bod [41].

[22] Pro nyní posuzovaný případ je však důležité též to, že rozšířený senát NSS v bodě [39] odůvodnění výše uvedeného usnesení č. j. 1 Azs 16/2021-50 uvedl, že „*Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho*

pokračování

závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (rozsudky ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015 - 47; ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 - 34, body 22–24; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 33)⁶ (důraz přidán).

[23] Možnost stěžovatele takto dodatečně (v 2. kole) brojit proti závaznému právnímu názoru krajského, resp. městského soudu vyslovenému ve zrušujícím rozsudku (v 1. kole) je tedy vyloučena. Tím je v podstatě zodpovězena druhá argumentační část kasační stížnosti, která se týkala posouzení žalobního bodu ad (ii), tj. otázky povahy úplaty za zahraniční vysílání. Městský soud tento žalobní bod shledal jako důvodný, což stěžovatel v původní kasační stížnosti proti prvnímu zrušujícímu rozsudku č. j. 8 Af 38/2018-336 nenapadl, naopak se s tím ztotožnil a NSS nyní nemůže přehodnocovat závazný právní názor městského soudu k dané otázce. Nic na tom nemění ani případné uplynutí lhůty pro stanovení daně, na které poukazuje stěžovatel. Pokud stěžovatel se závěrem městského soudu stran nepřezkoumatelnosti vypořádání povahy úplaty za zahraniční vysílání nesouhlasil, mohl a měl ho napadnout už ve své první kasační stížnosti. To neučinil a svoji pasivitu v tomto směru nemůže dohnat dodatečnou argumentací založenou na čtvrtletní fakturaci a vyúčtování skutečných nákladů na vysílání do zahraničí; viz výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Azs 16/2021-50 a tam uvedenou judikaturu NSS.

[24] Stěžovatel nejenže kasační stížnost proti prvnímu zrušujícímu rozsudku městského soudu č. j. 8 Af 38/2018-336 mohl podat, ale také ji podal. A pokud přitom stěžovatel jakožto žalovaný správní orgán nevyužil možnosti brojit i proti právnímu názoru ohledně zahraničního vysílání, nemůže tak činit následně až v kasační stížnosti směřující proti dalšímu zrušujícímu rozsudku městského soudu č. j. 8 Af 38/2018-397.

5. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud sám vázán svým předchozím právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 5 Afs 184/2022-40 shledal kasační stížnost důvodnou, neboť městský soud nerespektoval právní názor vyslovený v uvedeném zrušujícímu rozsudku, dle kterého nemůže obstát žalobní bod [ad (iii)] zpochybňující způsob (metodu) snížení nároku na odpočet DPH. Proto Nejvyšší správní soud – stejně jako v případě svého předchozího rozsudku – napadený rozsudek městského soudu s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. listopadu 2024

5 Afs 21/2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu